

Kitab Daniel - Nomer Genep

Yoyakim

Jeff Pippenger

2023-12-01

Kitab Daniel jeung Wahyu téh sarua hiji kitab, dina harti anu sarua jeung Alkitab téh hiji kitab, anu diwangun ku Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar.

“Riwayat kahirupan, pupusna, jeung hudangna deui Yesus, minangka Putra Allah, moal bisa kabuktian sapinuhna lamun teu aya bukti anu kakandung dina Perjanjian Heubeul. Kristus dinyatakeun dina Perjanjian Heubeul sarua écésna jeung dina Perjanjian Anyar. Nu hiji maparin kasaksian ngeunaan hiji Jurusalamet anu bakal sumping, ari nu séjén maparin kasaksian ngeunaan hiji Jurusalamet anu geus sumping nurutkeun cara anu geus diramalkeun ku para nabi. Supaya rencana panebusan tiasa dihargaan sajalantrahna, Kitab Suci Perjanjian Heubeul kudu dipikaharti kalayan tuntas. Éta téh cahaya mulya ti mangsa katukang anu pinuh ku nubuat, anu ngajadikeun kahirupan Kristus jeung pangajaran-pangajaran Perjanjian Anyar katémbong kalayan écés tur endah. Mujijat-mujijat Yesus mangrupa bukti ngeunaan kaallahan-Na; tapi bukti anu pangkuatna yén Anjeunna téh Panebus dunya kapanggih dina nubuat-nubuat Perjanjian Heubeul lamun dibandingkeun jeung sajarah dina Perjanjian Anyar. Yesus ngandika ka urang Yahudi, ‘Teuleuman Kitab Suci; sabab di jerona maranéh nyangka boga hirup langgeng, padahal éta pisan anu mere kasaksian ngeunaan Kami.’ Dina waktu éta can aya Kitab Suci séjén iwal ti Perjanjian Heubeul; ku sabab kitu parentah ti Jurusalamet téh écés.” Spirit of Prophecy, jilid 3, 211.

Bukti anu pangkuatna ngeunaan saha jeung naon Kristus téh kaciri nalika nubuat-nubuat Perjangjian Heubeul dibandingkeun jeung panggenapan nubuat-nubuat éta dina sajarah Perjangjian Anyar. Kitu deui halna dina hubungan antara kitab Daniel jeung Wahyu.

“Dina Wahyu, sakabéh kitab dina Alkitab patepang jeung réngsé. Ieu téh pelengkap tina kitab Daniel. Nu hiji mangrupa nubuat; nu hiji deui mangrupa wahyu.” Kisah Para Rasul, 585.

Kecap “complement” hartina mawa kana kasampurnaan. Kacumponan nubuat-nubuat dina Perjangjian Heubeul mangrupa “bukti” “pangkuatna” ngeunaan “kaallahan” Kristus. Bukti pangkuatna ngeunaan kaallahan nubuat-nubuat dina kitab Daniel nyaéta kacumponan éta nubuat-nubuat sakumaha digambarkeun dina kitab Wahyu. Nubuat-nubuat dina Daniel diteruskeun dina kitab Wahyu, sarta éta dibawa kana kasampurnaan dina poé-poé pamungkas, nalika Wahyu Yesus Kristus dibuka segelna.

“Wahyu téh hiji kitab anu diségél, tapi ogé hiji kitab anu geus dibuka. Éta nyatet kajadian-kajadian anu ajaib anu baris lumangsung dina poé-poé panungtungan sajarah ieu bumi. Pangajaran-pangajaran dina ieu kitab téh tangtu, lain mistis jeung teu kaharti. Di jerona, garis nubuat anu sarua diteruskeun saperti dina Daniel. Sababaraha nubuat ku Allah geus diulang deui, ku kituna nétélakeun yén éta kudu dipasihan pentingna. Gusti henteu ngulang hal-hal anu teu boga akibat anu gedé.” Manuscript Releases, volume 9, 8.

Dina taun katilu pamaréntahan Yoyakim, raja Yuda, Nebukadnesar, raja Babul, sumping ka Yerusalem sarta ngepung éta kota. Daniel 1:1.

Ayat kahiji dina kitab Daniel ngandung kabeungharan émbaran kenabian lamun dipertimbangkeun kalawan bener. Urang baris ngamimitian paniténan urang ku Yoyakim.

Yoyakim éta raja anu kahiji tina tilu raja panungtungan Yehuda. Ku kituna, anjeunna ngagambarkeun amanat malaikat kahiji. Putrana, nyaéta Yoyakhin, anu ogé katelah Yekhonya atawa Konya, ngagambarkeun amanat malaikat kadua. Sanggeus Yoyakhin, tuluy Zedekia, raja anu panungtung tina tilu raja ahir Yehuda. Zedekia ngagambarkeun amanat malaikat katilu. Aya sababaraha saksi nubuat anu negeskeun yén Yoyakim téh lambang amanat malaikat kahiji. Penting pikeun ngartos bukti-bukti ieu, sabab ieu nandakeun yén ayat kahiji dina pasal kahiji kitab Daniel keur nandeskeun amanat malaikat kahiji, sarta éta kanyataan téh mangrupa panceg anu ngamungkinkeun pasal kahiji dipikaharti minangka amanat malaikat kahiji dina Wahyu opat welas. Urang baris ngawitan dina Babad Kadua.

Jeung jalma-jalma anu salamet tina pedang ku anjeunna dibawa ka Babul; di dinya maranéhna jadi abdi ka anjeunna jeung ka anak-anakna nepi ka mangsa pamaréntahan karajaan Pérsia: Pikeun ngalaksanakeun pangandika Gusti ku sungut Yermia, nepi ka nagara éta geus ngarasakeun poé-poé Sabatna: sabab salila éta tumpur jeung jadi suwung, éta tetep nyepeng Sabat, pikeun ngalengkepan tujuh puluh taun. 2 Babad 36:20, 21.

Pangbuangan ka Babul salila tujuh puluh taun téh supaya eta tanah bisa ngarasakeun sabat-sabat anu tacan dilaksanakeun luyu jeung Imamat dua puluh lima. Tujuh puluh taun sabat jumlahna jadi opat ratus salapan puluh taun, anu salila éta Israil baheula geus ngaremehkeun parentah Imamat dua puluh lima. Opat ratus salapan puluh taun pangrebellian miheulaan tujuh puluh taun pangbuangan. Dina tungtung opat ratus salapan puluh taun éta, tilu raja bakal ditundukkeun ku Nebukadnesar.

Dina ahir tujuh puluh taun pangbuangan, Gusti ngangkat Kores, anu kahiji tina tilu raja anu baris netepkeun yén Israil meunang mulang sarta ngawangun deui Yerusalem. Artahsasta nya éta raja katilu tina éta tilu raja, sarta anjeunna ngaluarkeun parentah katilu dina taun 457 SM. Parentah katilu éta ngamimitian dua rebu tilu ratus taun dina Daniel pasal dalapan, ayat opat welas. Dina taun 1798, tungtung kahiji tina kaambekanana réngsé, kitab Daniel dibuka meteraina, sarta kahiji tina tilu malaikat sumping. Malaikat katilu sumping dina 22 Oktober 1844.

Tiluan raja panungtungan Yuda téh kabéh nyanghareupan Nebukadnesar, sarta dina mangsa Yoyakim ditawan, tujuh puluh taun téh mimiti. Ieu lumangsung nepi ka Babul diruksak, sarta panglima (Kores) anu geus ngaruksak Babul, sarta anu teu lila sanggeus éta jadi raja, ngaluarkeun nu kahiji tina tilu dekrit. Dekrit nu katilu ngamimitian nubuat ngeunaan sore-sore jeung isuk-isuk anu réngsé ku datangna nu katilu tina tilu malaikat. Kristus salawasna ngaidentipikasikeun ahir jeung awal.

Mimitina tujuh puluh taun lumangsung nalika serangan kahiji Nebukadnesar ka Yerusalem. Ahir tina tujuh puluh taun ditandaan ku karuksakan Babul. Karuksakan ahir jeung tuntas ka Yerusalem

ditimpakeun dina mangsa raja katilu tina tilu raja anu sadayana kungsi diserang ku Nebukadnesar. Karuksakan Yerusalem lumangsung sacara bertahap. Tilu raja panungtung ngawakilan hiji lambang nubuat, dina harti yén maranéhna sadayana kungsi diserang ku Nebukadnesar. Maranéhna ngalambangkeun tilu dekret anu sadayana mangrupa hiji lambang, sakumaha halna tilu malaikat dina ahir dua rébu tilu ratus poé.

“Dina pasal katujuh kitab Ezra kapanggih éta parentah. Ayat 12-26. Dina wangunna nu panglengkepna, éta parentah dikaluarkeun ku Artahsasta, raja Persia, dina taun 457 SM. Tapi dina Ezra 6:14 disebutkeun yén bait PANGERAN di Yerusalem geus diwangun ‘numutkeun parentah [‘decree,’ margin] ti Kores, jeung Darius, jeung Artahsasta raja Persia.’ Ieu tilu raja, ku cara ngamimitian, ngukuhkeun deui, jeung ngalengkepan éta parentah, parantos mawa éta parentah kana kasampurnaan nu diperlukeun ku nubuat pikeun nandaan awal 2300 taun. Ku nyokot taun 457 SM, nyaéta waktu nalika éta parentah geus dilengkepan, minangka tanggal parentah éta, unggal rinci nubuat ngeunaan tujuh puluh minggu katempo geus kacumponan.” The Great Controversy, 326.

Sadérék White nétélakeun yén tilu dekret éta diperlukeun pikeun kasampurnaan nubuat. Anjeunna netepkeun hubunganana hiji jeung nu séjén, sarta ku kituna nunjukkeun ciri-ciri gramatikal tina kecap Ibrani “truth.” Anjeunna nyebutkeun yén dekret kahiji ngamimitian, dekret kadua negeskeun deui, jeung dekret katilu ngalengkepan “every specification of the prophecy concerning the seventy weeks.” Kecap Ibrani “truth” kabentuk ku gabungan hurup kahiji, katilu welas, jeung hurup panungtungan tina alfabét Ibrani. Dekret kahiji ngamimitian, dekret kadua negeskeun deui, jeung dekret panungtungan ngalengkepan nubuat éta. Tilu dekret éta ngandung tanda tangan Alfa jeung Omega, sarta éta kaeusi dina ahir nubuat tujuh puluh taun panawanan di Babul, sanajan dekret katilu sumping jauh sanggeus tujuh puluh taun éta réngsé. Tilu dekret éta sipatna progresif, sarta sanajan éta tilu dekret, éta tetep hiji lambang nubuat.

Malaikat nu kahiji sumping dina taun 1798, malaikat nu kadua sumping dina usum semi taun 1844, jeung malaikat nu katilu sumping dina tanggal 22 Oktober 1844. Tilu malaikat éta mangrupa hiji lambang nubuat, anu ngawakilan Injil anu langgeng dina Wahyu pasal opat welas.

“Warta kahiji jeung kadua geus dipasihkeun dina taun 1843 jeung 1844, sarta ayeuna urang aya dina pangwartaan warta katilu; tapi katilu-tiuluna éta warta masih kénéh kudu diproklamasikeun. Ayeuna ogé sarua pentingna jeung saméméhna yén éta warta-warta kudu diulangkeun ka jalma-jalma anu keur néangan bebeneran. Ku kalam jeung ku sora urang kudu ngagedékeun éta pangwartaan, bari némbongkeun runtuyanana, jeung panerapan nubuat-nubuat anu mawa urang ka warta malaikat katilu. Teu bisa aya anu katilu lamun teu aya anu kahiji jeung kadua. Ieu warta-warta kudu urang pasihkeun ka dunya ngaliwatan tulisan-tulisan terbitan, dina khotbah-khotbah, bari némbongkeun dina runtuyan sajarah nubuat hal-hal anu geus kajadian jeung hal-hal anu bakal kajadian.” Selected Messages, buku 2, 104, 105.

Tilu raja panungtung Yuda téh hiji lambang, sabab maranéhna kabéh dibawa kana rupa-rupa tingkat katundukan ku raja Babul. Tilu raja panungtung Yuda, tilu parentah, jeung tilu malaikat, sanajan écés tilu, ogé dilambangkeun minangka hiji lambang nubuat.

Tilu raja anu panungtungan téh mangrupikeun bagian tina tatanan nubuat dina mimiti nubuat ngeunaan tujuh puluh taun pangbuangan, ku kituna maranéhna jadi bagian tina awal anu ngagambarkeun ahir tujuh puluh taun pangbuangan éta. Pangbuangan dimimitian ku panaklukan anu lumangsung saeutik-saeutik kana tilu raja, anu ditungtungan ku karuksakan karajaan jeung ibu kotana. Ahir nubuat éta nandaan karuksakan bangsa jeung ibu kota Babul, anu nandaan datangna tilu dekrit anu lumangsung saeutik-saeutik. Mimiti nubuat dua rébu tilu ratus taun ditandaan ku tilu dekrit anu lumangsung saeutik-saeutik, sarta éta ngagambarkeun panungtungan nubuat dua rébu tilu ratus taun, anu ngawengku tilu amanat anu lumangsung saeutik-saeutik.

Tilu malaikat éta, jeung tilu amanatna masing-masing, geus ditipikeun ku tilu raja jeung tilu parentahna anu maju satapak-satapak. Tilu raja anu ngumumkeun tilu parentahna masing-masing geus ditipikeun ku tilu raja anu maju satapak-satapak, anu masing-masing geus nepikeun amanat maranéhna ngeunaan pangrebélan ngalawan Nebukadnesar. Tilu amanat pangrebélan, anu ngetipikeun tilu parentah, anu satuluyna ngetipikeun tilu amanat. Hiji ngamimitian nubuat tujuh puluh taun, anu satuluyna dipungkas ku mimiti nubuat dua rébu tilu ratus taun, anu dipungkas dina datangna malaikat katilu dina taun 1844. Tujuh puluh taun nalika tanah kudu ngararasakeun Sabatna teu bisa dipisahkeun tina 22 Oktober 1844.

Yehoiakim ngalambangkeun parentah kahiji ti Koresy sarta ogé pekabaran malaikat kahiji dina Wahyu pasal opat welas. Salian ti éta, tilu saksi tina tilu raja Yuda anu pamungkas, tilu parentah, jeung tilu pekabaran malaikat, méré katerangan anu pasti ngeunaan lambang Yehoiakim, sabab sajarah nubuat ngeunaan tilu malaikat geus ditandaan kalayan taliti pisan ku ilham. Katilu pekabaran éta miboga datangna sajarah sarta sanggeus éta pangkuatan sajarah.

Malaikat kahiji sumping dina taun 1798, sarta dipaparin kakawasaan dina tanggal 11 Agustus 1840, kalayan diteguhkana prinsip sapoé pikeun sataun.

“Dina taun 1840 aya deui hiji kacumponan nubuat anu matak kacida narikna perhatian umum. Dua taun saméméhna, Josiah Litch, salah saurang palayan utama anu ngawawar ngeunaan kadatangan anu kadua, geus medalkeun hiji panalungtikan ngeunaan Wahyu 9, anu ngaramalkeun ragragna Kakaisaran Ottoman. Numutkeun kana itungan anjeunna, kakawasaan ieu bakal diruntuhkeun... dina tanggal 11 Agustus 1840, nalika kakawasaan Ottoman di Konstantinopel bisa dipiharep bakal dipatahkeun. Jeung ieu, kuring yakin, bakal kabuktian enya kajadianana.”

“Dina waktu anu parantos ditangtukeun pisan, Turki, ngaliwatan para duta na, narima panyalindungan ti kakawasaan-kakawasaan sekutu Éropa, sarta ku kituna nempatkeun dirina dina pangawasa bangsa-bangsa Kristen. Kajadian éta leres-leres nyumponan éta nubuat. Waktu hal éta janten dipikanyaho, réa jalma jadi yakin kana leresna prinsip-prinsip tafsir nubuat anu dianut ku Miller jeung para rencanganna, sarta hiji dorongan anu luar biasa dipaparin ka gerakan advent. Jalma-jalma anu boga élmu jeung kadudukan ngahiji jeung Miller, boh dina ngawawar boh dina medalkeun pamadegan-pamadeganana, sarta ti taun 1840 nepi ka 1844 éta pagawean ngalegaan kalayan gancang.” The Great Controversy, 334, 335.

Malaikat anu kahiji sumping ngawartakeun dibukana pangadilan dina taun 1798, nanging éta amanat didasarkeun kana kasahihan panandesan William Miller yén sapoé dina nubuat Alkitab ngagambarkeun sataun. Prinsip éta dikukuhkeun “dina tanggal 11 Agustus 1840,” sarta amanat kahiji dipaparin kakawasaan. Ku gagalna ramalan ngeunaan datangna Kristus dina taun Alkitabiah 1843, anu neras nepi ka taun 1844, malaikat kadua dina Wahyu pasal opat welas sumping. Ku gagalna ramalan dina usum semi taun 1844, garéja-garéja Protestan nampik aturan Miller yén sapoé pikeun sataun, sarta jadi putri-putri Babul. Sanggeus éta amanat téh dipaparin kakawasaan dina usum panas taun 1844, nalika dihijikeun jeung amanat Pekik Tengah Peuting. Ku digenepanana amanat Pekik Tengah Peuting dina tanggal 22 Oktober 1844, malaikat katilu sumping mawa amanatna.

Ku lantaran kateuadéan Adventisme Laodikia dina taun 1863, umat Allah ditangtukeun pikeun ngulang sajarah pangumbaraan Israél baheula di tanah gurun. Pangkuatan pesen katilu bakal ngantos dugi ka 11 Séptémber 2001. Masing-masing tina tilu pesen éta sumping dina sajarah, tuluy sanggeus éta dipangkuat.

Yoyakim jeung Kores ngawakilan pangkakayaan malaikat nu kahiji, lain kadatanganana. Sanajan Yoyakim téh nu kahiji tina tilu raja panungtung Yuda, sarta sanajan anjeunna ngawakilan amanat malaikat nu kahiji, ciri-ciri nubuat anu dipintonkeun ku anjeunna, kitu deui ku Kores, nétélakeun yén duanana téh lambang pangkakayaan malaikat nu kahiji, lain lambang kadatangan malaikat nu kahiji. Kadatangan amanat nu kahiji dina sajarah Yoyakim nyaéta Manaseh, nu kahiji tina tujuh raja panungtung Yuda.

Tujuh raja miheulaan karuksakan Yerusalem anu lengkep jeung pamungkas. Eta tujuh raja ngalambangkeun hiji sajarah anu maju satapak-satapak, sakumaha sajarah anu ku maranéhna dilambangkeun ti taun 1798 nepi ka 1844. Malaikat kahiji sumping dina taun 1798, jeung malaikat katilu sumping dina tanggal 22 Oktober 1844. Sajarah taun 1798 nepi ka 1844 nyaeta sajarah malaikat kahiji jeung kadua. Sajarah malaikat katilu dimimitian dina taun 1844. Nalika Sister White netelakeun perlambang tujuh guludug dina Wahyu pasal sapuluh, manéhna nyebutkeun yen tujuh guludug ngalambangkeun sajarah malaikat kahiji jeung kadua, tapi lain malaikat katilu.

“Cahaya husus anu dipaparinkeun ka Yohanes, anu diungkabkeun dina tujuh guludug, nya éta hiji gambaran ngeunaan kajadian-kajadian anu bakal lumangsung dina kaayaan amanat malaikat kahiji jeung kadua.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 7, 971.

Sajarah tujuh guludug dina Wahyu pasal sapuluh nekenkeun sajarah pangakukeun kakawasaan malaikat kahiji ti 11 Agustus 1840 nepi ka kuciwa anu gedé dina 22 Oktober 1844, tapi sanajan kitu, éta ogé ngawengku sakabéh sajarah malaikat kahiji jeung malaikat kadua. Panerapan umum tina tujuh guludug nyaéta yén éta ngalambangkeun taun 1798 nepi ka 22 Oktober 1844. Sajarah datangna malaikat kahiji ti 1798 nepi ka kuciwa anu gedé nyaéta sajarah malaikat kahiji jeung malaikat kadua, sarta sacara nabi éta diwakilan minangka tujuh guludug. Tujuh guludug ogé ditipologikeun ku tujuh raja panungtung Yuda. Tilu raja panungtung di antarana lain ngan ukur nandakeun raja-raja anu runtuyan, tapi babarengan éta jadi hiji lambang anu diwangun ku nu kahiji, nu tengah, jeung nu panungtung.

Dina sajarah tilu malaikat, amanat nu kahiji dipaparin kakawasaan dina tanggal 11 Agustus 1840, sarta boh Yoyakim boh Kores ngalambangkeun kajadian éta.

Urang baris neruskeun nganyatakeun ieu bebeneran-bebeneran anu pangpentingna dina artikel salajengna.

“Kasatiaan anu pageuh kudu dipiara ku unggal murid. Unggal pikiran kudu ngalieuk kalayan panghormat anu suci ka firman Allah anu geus diungkabkeun. Caang jeung rahmat bakal dipaparin ka jalma-jalma anu ku jalan kitu taat ka Allah. Maranéhna bakal ningali perkara-perkara anu ajaib tina hukum-Na. Kaleresan-kaleresan anu agung, anu geus lila teu dipaliré jeung teu katenjo ti saprak poé Pentakosta, bakal ngagenclang tina firman Allah dina kasucian aslina. Ka jalma-jalma anu sajatina nyaah ka Allah, Roh Suci bakal ngungkabkeun kaleresan-kaleresan anu geus luntur tina pikiran, sarta ogé bakal ngungkabkeun kaleresan-kaleresan anu sagemblengna anyar. Jalma-jalma anu ngahakan daging jeung nginum getih Putra Allah bakal ngaluarkeun tina kitab Daniel jeung Wahyu hiji kaleresan anu diilhamkeun ku Roh Suci. Maranéhna bakal ngahudangkeun kakuatan-kakuatan kana tindakan anu moal bisa diteken. Biwir barudak bakal dibuka pikeun ngawawarkeun rusiah-rusiah anu geus disumputkeun tina pikiran manusa. Gusti parantos milih perkara-perkara bodo tina dunya ieu pikeun ngabalukarkeun anu wijaksana jadi bingung, jeung perkara-perkara anu lemah tina dunya ieu pikeun ngabalukarkeun anu kuat jadi bingung.”

“Alkitab ulah diasupkeun ka sakola-sakola urang ngan saukur pikeun diselapan di antara kateupercayaan. Alkitab kudu dijadikeun dasar jeung poko bahan atikan. Memang leres yén urang ayeuna leuwih loba nyaho kana pangandika Allah anu hirup tibatan anu urang terang baheula, tapi masih kénéh aya loba pisan anu kudu dipaluruh. Eta kudu digunakeun minangka pangandika Allah anu hirup, sarta dihargaan minangka anu pangheulana, anu pangpamungkas, jeung anu pangsaéna dina sagala hal. Mangka baris katingali tumuwuhna rohani anu sajati. Para murid baris ngamekarkeun watak kaagamaan anu séhat, sabab maranéhna ngadahar daging sarta nginum getih Putra Allah. Tapi iwal lamun diawasan jeung dipiara, kasehatan jiwa bakal ruksak. Sing tetep aya dina saluran cahaya. Pelajari Alkitab. Jalma-jalma anu satia ngaladénan Allah bakal dipaparin berkah. Anjeunna anu henteu ngantep pagawean satia naon waé kaliwat tanpa ganjaran, bakal makutan unggal lampah kasatiaan jeung kaikhlasan ku tanda-tanda husus tina kanyaah jeung pangestu-Na.” Review and Herald, August 17, 1897.